

ikke kan gaa paa denne Maade, saa har vi jo ogsaa dette Valutaraad, det skal dog ikke sidde udelukkende af dekorative Hensyn. Vi kan Valutaraadet, og jeg giver Ministeren Ret i, at det har dog den Betydning, at naar samtlige Banker overvejer disse Tanker og kigger hinanden i Kortene, har de fuld Oversigt over samtlige Valutatransaktioner i det givne Øjeblik. Men naar de har det, er der heller ingen Fare ved at give Guld. De kan jo nægte Guld i Tilfælde, hvor de mener, at det er unødvendigt, eller at det maaske endogsaa indebærer en Fare. Under den nuværende Situation, hvor der er saa tæt en Sammenslutning mellem Bankerne, behøver man netop ikke at være bange for, at alt Guld, som den højtærede Handelsminister udtrykte sig, skal rende ud af Landet. Der kan overhovedet ikke rende det allermindste ud af Landet, uden at Valutaraadet opdager det.

Det er altsaa ikke min Mening, at man straks kan skride til at gøre Nationalbankens Sedler umiddelbart indløselige, min Mening er snarere lige omvendt den, at man skal erkende, at de ikke er indløselige, erkende, at de ikke er det værd, som der staa paa dem. Saa skal man — det synes mig at blive en plausibel Udvej — give Guld f. Eks. for at kunne holde Dollarkursen nede paa 540, hvilket faktisk er den nye Paritet. Det er saadanne Veje, man skal gaa, og da vil det pludselig vise sig, at Valutaraadet kan være til Nytte, og at hele den Kontrol, som derigennem foregaar med samtlige Valutatransaktioner, kan være til Nytte. Derimod er det en ringe Trøst, og en falsk Trøst, vil jeg oven i Købet sige, naar Handelsministeren siger: Ja, men vi har den glade Bevidsthed, at for vore Sedler ligger der oktrojmæssig Dækning, ja der ligger meget mere, der ligger Halvdelen af det Guld, de svarer til, omtrent 50 pCt. Guld af vor Seddelmængde. Hvad Fornøjelse har man dog af det, naar man ikke kan faa det Guld? I Virkeligheden er det en fuldkommen Fiktion. Hvorfor føler man sig betrygget ved, at der ligger Guld i Nationalbanken? Fordi man ved, at hvis man har Brug for Guld, gaar man bare hen og præsenterer sine Sedler, saa faar man det. Men hvad i Alverden kan det nytte, at der ligger en død Skat, naar man ikke kan faa fat paa den?

Den højtærede Handelsminister har imidlertid stillet i Udsigt, at han for sit Vedkommende vil velvilligst medvirke til, at en Udvalgsbehandling kan blive frugtbar ved at stille de ønskede Oplysninger hurtigt, og selvfølgelig korrekt, til Raadighed. Det Ståndpunkt, hvorpaa man fra vor Side

mener at burde stille sig, er det, at vi finder at denne Sag skal underkastes en efter Omstændighederne hastig, men grundig Udvalgsbehandling.

Bramsnæs: Det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Schovelin) var saa elskværdig at komme tilbage til nogle af de Spørgsmaal, som jeg berørte, da jeg første Gang havde Ordet. Det lykkedes dog ikke det ærede Medlem at overbevise mig om, at der i Virkeligheden var den Forbindelse mellem vor Guldpolitik og Dyrtiden, som det ærede Medlem paastod. Det er mig ganske umuligt at begribe, at der er en saadan Forbindelse; saa skulde den nemlig give sig meget forskellige Udslag til de forskellige Tider. Det er en Kendsgerning, som man ikke kan komme udenom, selv om man snakker nok saa meget. Vi har haft Inflation og Dyrtid i Danmark paa samme Tid, som vi har haft en overordentlig gunstig Vekselskurs overfor de største europæiske og uden-europæiske Lande, og det turde vel næsten bevise, at der kan være Dyrtid baade sammen med en gunstig og sammen med en ugunstig Handelsbalance, og at det saa er noget mærkværdigt at hævde, at det alene skyldes vor Nationalbanks Møntpolitik, at vi har saa forfærdelig en Dyrtid. For øvrigt vil jeg gerne henlede det ærede Medlems Opmærksomhed paa, at der ogsaa eksisterer Dyrtid i Holland, i dette for sin Nationaløkonomi og Bankteori saa berømte Land, en Dyrtid, der kan maale sig med den, vi kender her i Danmark. Dette, at Dyrtiden er fremkommet, uanset hvorledes Valutaforholdene har været, søgte det ærede Medlem at komme udenom ved at sige, at det var Guldets Købeevne, der var dalet. Jeg vil tænke mig, at det ærede Medlem har Ret, og spørge ham, om han saa tror, at Danmark med sin begrænsede Indflydelse paa Verdens Pengeøkonomi er i Stand til at redde Guldets Købeevne ved at forandre sin Bankpolitik. Jeg tror, at vi her ikke skal være dem, der redder Verden økonomisk, men at vi skal være noget mere forsigtige og gaa noget bagefter de andre, indtil Redningsmanden kommer andetsteds fra. Jeg tror, at selv om vi fik det ærede Medlem til at være den eneste økonomiske og banktekniske Raadgiver med fuld Eneret til at bestemme, hvad der skulde ske, var vi ikke i Stand til at løse en Verdensopgave som den at bringe Guldets Købeevne paa den tidligere Fod igen. De Tal, som af og til fremsættes for at bevise, at Dyrtidens Indextal og Inflationstallene svarer til hinanden de forskellige Steder, har jeg ikke